

[Poul Hansen (Kalundborg).]

man for enhver pris skal vende sig imod, i såkaldte socialistiske lande er det noget, som er udmærket og forsvarligt og nødvendigt o.s.v.

Jeg må i den anledning spørge det ærede medlem, om man ikke fra kommunistisk side har anset Danmark for et kapitalistisk land såvel i 1937 som umiddelbart efter den anden verdenskrigs afslutning, for på begge disse tidspunkter gik det kommunistiske parti stærkt ind for militære foranstaltninger, så stærkt, at det ærede medlem hr. Aksel Larsen i april 1937 i dette høje ting erklærede, at kommunisterne ville foreslå, at man skred til

„det eneste effektive forsvar, som er muligt, nemlig at organisere et folk i våben“. Noget lignende lød tonerne i det skrift, som det kommunistiske parti udsendte i december 1944, altså kort før befrielsen. Her siger man endog, at militærordningen af 1937 var aldeles utilstrækkelig overfor landets forsvarsopgaver, og man siger et andet sted, at „hele folket skal drages med ind i forsvaret og have besked om dets politiske grundlag. Alle skal have adgang til at blive opøvede i våbenbrug“.

I det samme program står der et par linier, som jeg tror vi er mange der kan underskrive i dag. De lyder:

„Forudsætningerne er naturligvis, at landet fører den rette politik og som foran omtalt står i intimt samarbejde med andre folk og stater, der vil være med i kampen mod aggressorer.“

Det kan godt være, at vi med „aggressorer“ ikke forstår helt det samme som det ærede medlem, men den mening, et fornuftigt menneske kan læse heraf uden det kommunistiske forbehold, tror jeg der er adskillige der kan underskrive. Jeg mener derfor, at den vejledning, som befolkningen for tiden får af det kommunistiske parti, er meget lidt værd, for man ved ikke noget om, hvornår dette parti kan tænkes at slå ind på en anden linie.

Da jeg nu har ordet, vil jeg gerne gøre en enkelt bemærkning i anledning af, at det ærede medlem hr. Alfred Jensen var så venlig her et par gange at citere en udtalelse af mig. Jeg havde den glæde at konstatere, at det ærede medlem i modsætning til sine partifæller oppe på det stykke papir, der hedder „Land og Folk“, var i stand til at læse indenad. Han har dog opfattet, hvad der var min mening, nemlig at jeg ikke ønskede amerikanske tropper her i landet. Men endnu i dag kører „Land og Folk“ videre på, at det er mit ønske, og har slået det op i tegninger, og hvad ved jeg. Man har jo ved det

papir den ordning, at hvad man synes, det alligevel går for vidt at skrive i lederen, det lader man tegneren illustrere ved nogle tegninger, hvis ondskab ofte går ud over alle grænser. Jeg er altså glad for, at det ærede medlem i hvert fald er klar over, hvad jeg mener, og jeg vil opfordre ham til at gå op til sine partifæller på „Land og Folk“ og bede dem fortælle, hvad der var min egentlige mening.

Må jeg føje til, at jeg synes, at et parti, der skal arbejde med sådanne midler, som vi har set anvendt i dette tilfælde og mange andre, må have en meget skidt sag at forsvare.

Første næstformand (Arnth Jensen): Det ærede medlem hr. Alfred Jensen har ordet for en kort bemærkning.

Alfred Jensen: Må jeg bedrøve det ærede medlem med, at jeg aldeles ikke er uenig med „Land og Folk“. Jeg har ikke udtalt mig om det ærede medlems motiver. Jeg ved ikke, om det er en ønskedrøm fra hans side. Jeg har blot sagt, at i den forbindelse spiller det ingen rolle, hvad baggrunden for det ærede medlems udtalelser kan være. Jeg ved, hvad han har sagt, men jeg ved også, at hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med.

Det ærede medlem spurgte, om vi da ikke betragtede Danmark som et kapitalistisk land, og ville derfor have at vide, hvorledes vi kunne have indtaget en anden stilling til militære spørgsmål, end vi gør nu. Jeg behøver faktisk ikke at svare. Det ærede medlem har selv svaret gennem den sidste del af det citat, han oplæste, og hvor der står, at det afgørende er, om landet fører den rigtige politik og vender sig mod aggressorer. Det, jeg har påpeget, er, at Danmark ikke fører den rigtige politik og ikke vender sig mod dem, der er aggressorer, for aggressorerne i dag er dem, der arbejder på at dele verden op, dem, der arbejder på at fremkalde en ny krig. Det er den ledende klike i Amerika, den, der siger: hellere krig end krise.

Første næstformand (Arnth Jensen): Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) har ordet for en kort bemærkning.

Poul Hansen (Kalundborg): Ja, vi har før hørt, hvorledes kommunisterne stempler den ene eller anden ledende klike som krigsbrandstiftere for kort tid efter at indtage en ganske anden stilling. Jeg minder om den vejledning, man gav befolkningen forud for krigsudbruddet i 1939; her så man den ene